

Mijn Reis
langs
Vlietdam en de
Regenboog

Regina Jansen

© Omslag Regina Jansen
2024

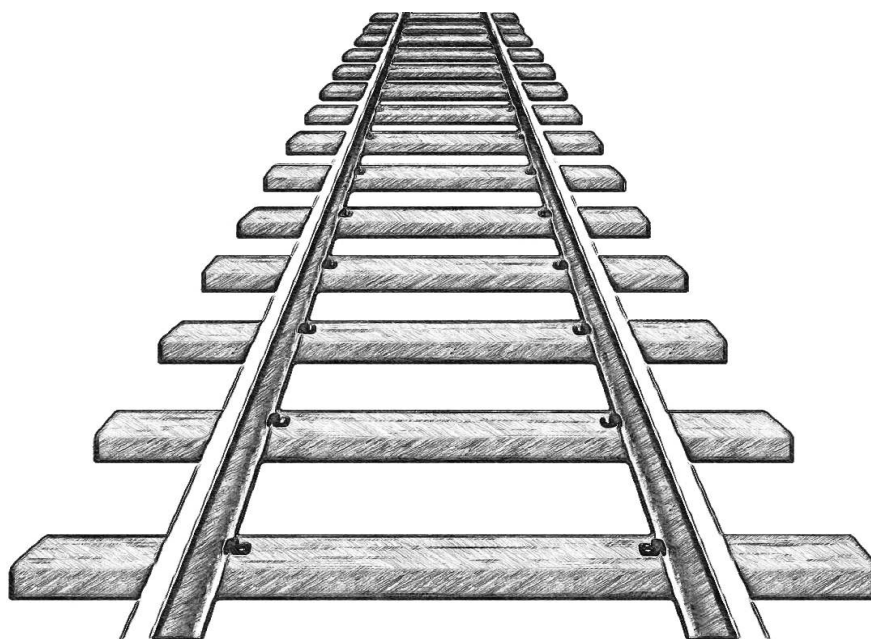
Bewerkte tekeningen door Regina Jansen

Uitgeverij: <https://www.bookmundo.com/nl/>

© Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, fotokopie of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de schrijfster.

Bijna alle voorkomende personen zijn ontleed aan de fantasie van de schrijfster. Behalve de hoofdpersoon zelf; Regina Jansen.

Plannen & de reis

Vanuit mijn stoel zat ik naar buiten te kijken waar het regende. Straks werken, kon ik weer de wereld in. Maar nu koffie. Ik zette de muziek wat zachter en pakte een koekje. De dag was grijs en regenachtig. Sommige mensen haasten zich door de regen en een fietser hield de paraplu voor zich. Ik kon me niet voorstellen dat die persoon iets zag.

Even speelde ik met de gedachte om me ziek te melden, maar verwierp het idee. Ik had niet het hart om mijn teamleider te bellen. Hij kreeg het rooster nu al niet rond, wat betekende dat het alweer jakkeren was.

Het leven was saai en naar. En hier zat ik dan in mijn kleine appartementje. Helemaal alleen. Mijn kat had ik vorige maand in moeten laten slapen en het was nu echt definitief uit met mijn relatie. Het voelde als een opluchting, maar het liet me tegelijkertijd ook zien dat mijn leven zo leeg en zinloos was. Ik had veel geïnvesteerd in mijn werk, maar door allerlei veranderingen was het plezier erin weg. Mijn leven bestond uit slapen, eten, werken, soms stofzuigen en tv kijken. Ik vluchtte weg in oude tvseries en films. Heerlijk wegdromen in de wereld van JRR Tolkien, de tvserie Beauty and the Beast met Linda Hamilton en Ron Perlman en Northern Exposure of Buffy the Vampire Slayer of Angel.

Ik was alleenstaand, door mijn onregelmatige werk, geen gezin en wat vage kennissen.

Ik pakte mijn mobiel en zag dat mijn vakantie al bijna aan de deur klopte. Ik had een half jaar geleden in een opwelling, na drie glazen wijn mijn verblijf in een bed en breakfast geboekt, omdat ik hoorde dat Anneloes daar wel eens optrad. Ik kreeg het voor elkaar om steeds weer een andere huisje te boeken. Waarom had ik het gedaan? Het kostte me enige tijd om de knop om te zetten, het als een avontuur te zien. Nou ja, avontuur? Het was er erg mooi maar veel was daar niet te beleven. Het was een

klein dorpje, nog niet eens een vlekje op de Nederlandse kaart. Wat moest ik al die tijd doen?

“De auto komt niet meer door de keuring.” Verslagen hoorde ik de garagemonteur aan. Eigenlijk had ik het verwacht, maar de harde woorden vielen bijzonder rauw op mijn dak. Mijn oude trouwe autootje en ik had het geld niet om een andere te kopen. Had ik die vakantie nooit maar geboekt. Het geld kon ik goed gebruiken. Een dag later bracht ik de auto naar de sloop en stond een half uur later buiten op het kale industrieterrein. Mijn autootje stond daar zielig op het terrein. Ik liep naar de kruising, waar ik wachtte op een collega die haar dienst begon en me zou wegbrengen naar het werk. Ik was vroeg en het wachten duurde lang. Ondertussen zat ik te kijken naar andere occasions, maar vond alles echt duur. Ik voelde me niet echt in de stemming om op zoek te gaan, maar om zonder auto te gaan? Ter plekke bestelde ik een taxi van het treinstation naar Vlietdam, gelukkig had de bed en breakfast een goedkopere deal afgesloten met een taxibedrijf. Waarom zei ik de vakantie niet af? Ik zat al die tijd vast in Vlietdam. Zes nachten en zeven dagen. Het huilen stond me nader dan het lachen, toen mijn collega eindelijk kwam.

Natuurlijk ging mijn laptop en fototoestel mee. Ik besloot ook mijn dagboek mee te nemen al had ik in geen jaren erin geschreven. Een paar boeken en mijn koptelefoon. Met kleren had ik meer moeite. Ik had een originele outfit voor iedere huisje in gedachten, maar dat zou betekenen dat ik met vier koffers kon gaan slepen. Met moeite kon ik alles in twee koffers proppen.

De volgende dag stond ik vroeg op, had slecht geslapen. At snel een boterham en na twee koppen koffie trok ik de deur van mijn appartementje dicht. Onhandig met twee koffers naar het treinstation. Bij iedere straat, bij iedere kruising had ik zo'n zin om terug naar huis te rennen en dan in bed liggen totdat de vakantie afgelopen was. Nee, Regina. Je hebt geboekt en je gaat. Even een andere omgeving. Een hele andere omgeving. Even pas op de plaats. Denk na. Rust uit en neem beslissingen over je leven. Ik meldde me af op de werkapps.

Allemaal scholieren in de trein. Ik kon nergens zitten en leunde tegen de zijkant met twee koffers. Al een paar keer had ik me gestoten aan de koffers. Het was moeilijk om naar buiten te kijken door de vieze ramen. Ik vond het kaartje best duur en dan nog niet eens een goede zitplaats.

Het werd beter bij de eerste overstap. Ik kon tenminste zitten, al bleven mijn koffers een struikelblok.

Het regende toen ik aankwam. Ik keek wat verloren om mij heen en liet me met de stroom meevoeren naar de uitgang. Wat verderop stond een taxi en aarzelend liep ik ernaar toe, mijn sjaal wat dichter duwend. “Mevrouw Regina Jansen?” De chauffeur kwam uit de auto en deed de achterkant open. “Helemaal.” Ik tilde mijn bagage in en ging in de taxi zitten. Meteen rook ik het geopende blikje energiedrank. “Hoe was de reis?” Ik had niet de indruk dat het de chauffeur kon schelen. “Druk.” Ik klikte de gordel vast en keek naar buiten. De ruitenwissers zwiepten heen en weer. Mensen haastten zich met paraplu's. Een bus vol scholieren stak de weg over. Dit was de stad

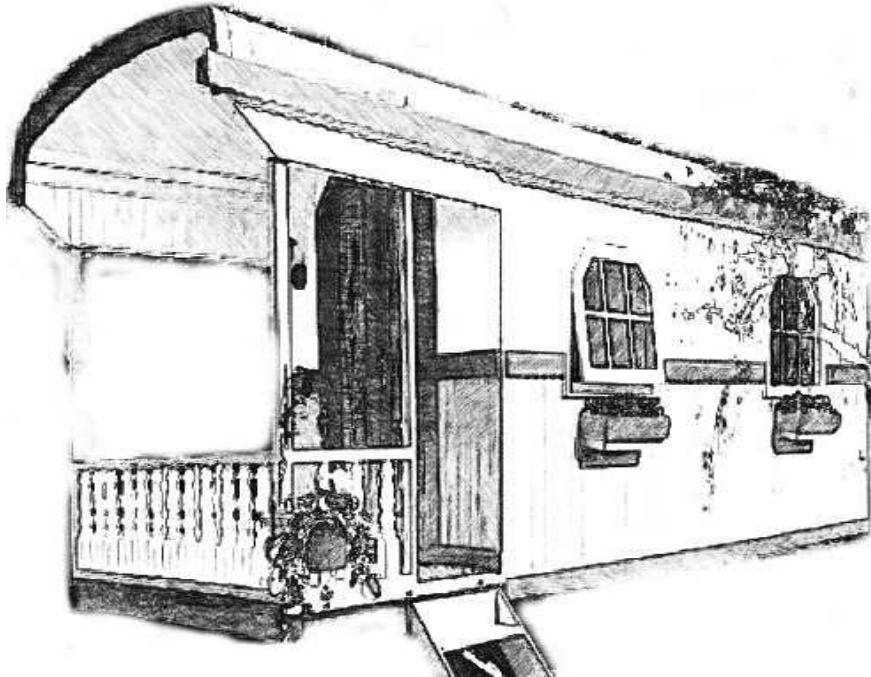
waar ergens de voormalige school de Regenboog moest staan. Ik probeerde hem te ontdekken, maar slaagde er niet in. Wist trouwens het adres ook niet. “Mag ik ook voor hetzelfde geld vanuit Vlietdam naar de Regenboog?” “Oh, dat zou ik na moeten vragen.” De chauffeur gaf me een kaartje. “Er valt best wat te regelen.” Ze hadden daar ook een garage, zag ik. “Bedankt.”

We lieten de stad achter ons en reden langs een industrieterrein die plaats maakte voor wei en maisvelden met boerderijen en huizen. Het duurde niet lang of de taxi draaide de Eikenlaan op. Ik keek aandachtig naar buiten. Eerst zag ik het prachtige herenhuis met de grote schuren erachter. Het beroemde bomenbedrijf van de familie Wijkstra. De vlaggen wapperden fier in de wind. Ik ving een glimp op van de mooie oprijlaan met prachtige lantarens en kleine bomen. De tuin voor het herenhuis was strak en simpel ingericht met hortensia's en taxussenperken. Meteen richtte ik mijn aandacht op het volgende doel. Bed en Breakfast Leef Beleef! De taxi draaide al het terrein op; een kleine parkeerplaats, half achter een heg waar ook het boerderijtje in het zicht kwam.

Bestemming bereikt.

De taxi stopte en ik gaf het afgesproken bedrag met een paar euro fooi en stapte uit. Hier regende het niet. Ik zag het, de vlag van dit bedrijf wapperde bovenop het kasteel dat ernaast lag. Ik nam mijn bagage aan en met een groet vertrok de taxi.

Leef Beleef! – Fleurig Schilderij

Ik haalde diep adem. Het ging beginnen. Mijn avontuur. Een kat schoot weg het kattenhuisje in. Langzaam liep ik verder, Ik zag het lege terras achter de parkeerplaats. De stoelen stonden schuin tegen de tafels aan en de banken waren van hun kussens ontdaan en schitterden in de weinige zonnestralen. Ieder normaal mens zou bij goed weer op vakantie gaan. Ik koos een regenachtige week uit. Ondanks de grijze dag was de veranda erg gezellig met de brandende gekleurde lampjes die er hingen en enorme rozenstruik die een groot deel van de pui hadden bezet. Er bloeiden nog erg veel rozen. Een romantisch plaatje.

Ik ging naar binnen en kwam in een kantine terecht waar een grote tafel domineerde. Daar zag ik haar voor het eerst. Vera van Kampen. Ze zat achter haar laptop en keek op toen ik binnenkwam. “Welkom.” Ze stond op om haar woorden kracht bij te zetten en ik kreeg een hartelijk, gemeend welkom. En meteen viel er iets van mij af. Vera pakte een koekjestrommel waaruit heerlijke geuren opstegen en pakte de sleutel van mijn eerste overnachtingshuis “Fleurig Schilderij. Helaas kun je niet altijd van de ene naar de andere plek verhuizen. We hebben ook tijd nodig om het schoon te maken. Natuurlijk kun je je spullen hier achter de balie even in bewaring geven en je kunt hier altijd wachten.” Vera pakte met haar andere hand een rolkoffer en ging mij voor langs het terras achter de boerderij waar een groot breed grasveld omsloten was door een hoge heg. “Welkom in Fleurig Schilderij.”

Ondanks dat de zomer voorbij was bloeide het grasveld nog met wat klapprozen en margrietten. De zonnebloemen stonden tegen de heg en zwaaiden in de wind. Daarvoor stonden gele bloemen waar ik de naam niet wist. Er waren leuke zitjes gecreëerd. Aan de waslijn hing een grote, prachtige quiltdeken. “Oh wat is dit mooi!”

Toen pas viel mijn blik op de witte pipowagen die achterin stond, Op het trappetje stonden een paar bloempotten met viooltjes. Ook aan het kleine opstapje, half onder dak stond een stoel met een paar bakjes violen aan de railing.

“De deken kun je op bed leggen.” Vera zette de koffer bij de ingang neer en zette de koekjestrommel op een klein schapje. “Welkom bij je eerste plek.”

Vera deed de deur open en gaf mij de prachtige sleutel.

Ik stapte naar binnen. En het was er prachtig. Leuke hemelsblauwe golvende lijsten omringden de ramen met leuk roodwit geblokte gordijntjes, prachtig gedrappeerd. Een weiland vol klaprozen, korenbloemen en margrietten in een lijst. Eerst dacht dat ik dat de lijst echt was maar toen ik voelde aan de spijker, zag ik dat het ook geschilderd was. Een paar schommelstoelen met fleurige kussens zaten uitnodigend op mij te wachten. Ik zette haar koffers binnen en de koekjestrommel op het kleine aanrecht en gebruikte de waterkoker voor een kop thee. Op een klein schapje stond een senseo en een paar potjes waarin theekruiden zaten.

Terwijl ik stond te wachten op het water bekeek ik de schildering van een zonnebloem met een vlinder erop. Een hommelt vloog er juist naar toe. Dit was echt mooi gedaan.

Het bed stond op een kleine verhoging met leuke kussens en een hartvormig snoer waar kleine gekleurde lampjes aan hingen. Daarnaast een kleine doorgang die naar een witte wc en douche leidden. Na al die kleuren was het witte wel wennen. Ik plaste en waste mijn handen aan een zachte handdoek met het bed en breakfast logo erop. Daarna ging ik thee zetten en knabbelend aan een versgebakken koekje ging ik in een schommelstoel zitten en keek naar het schilderij van een oude fiets, overladen met bloemen in een mooi madeliefjes rand. Op een plank stonden wat boeken en een gezelschap spel en voor een raam hingen glazen vaasjes met een gerbera erin. Creatief gedaan. De thee was heerlijk en de koekjes te snel op. Genietend liet ik de sfeer van de kleine woonwagen op mij inwerken. Het was alsof de zonneshijn overal om mijn heen straalde. Hoe depressief je ook was, hier klaarde je humeur gigantisch van op. Ik voelde hoe ik glimlachte. Het was heerlijk hier. Het was moeilijk voor te stellen dat het beter zou worden. Zachtjes schommelde ik heen en weer en liet de sfeer van de “Fleurige Schilderij” diep inwerken, rondkijkend, naar het tweepersoonsbed, het kleine keukentje, mijn bagage en de schilderijen. Ik stond op en begon het hoognodige uit te pakken wat ik hier nodig had. De rest werd herpakt in de koffers. Met nog een kop thee bestudeerde ik het leuk versierde informatieboekje over Vlietdam en Leef Beleef! Ik kon gaan wandelen of een rit met de koets maken. Ik kon “de Regenboog” in de stad bezoeken. Het telefoonnummer van het taxibedrijf stond erbij. Ik zocht het bedrijf op de website op. Met belangstelling bekeek ik de occasions en mijn oog viel op een opel van tien jaar oud. De auto zag er netjes uit en de prijs viel mee. Blijkbaar was het leven aan deze kant van Nederland niet duur. Ik twijfelde en besloot te bellen.

“Goedemiddag Garage de Vries.”

“Hallo met Regina Jansen. Eh, ik zag dat jullie een opel in de verkoop hebben, die van tien jaar. Ik logeer nu in Vlietdam, bij Leef Beleef! aan de Eikenlaan, zonet door een chauffeur hiernaar toe gebracht en ik had een vraag. Is het mogelijk dat ik voor